

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četvrt leta „ 1.10

Pri označenih in tako tudi pri „p. s. eničah“ se plačuje za navadno trisop. no vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostorn

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kran“, na starem trgu in v nunski ulici ter v Trstu, via Casserna, 3.

Dopisi in naročnina naj se pošlje opravišču „Soča“ Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Djalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravišču.

Naša zvezda, naše sidro.

„ . . . et portae inferi
non praevalent . . . “

Pogosto se govori in piše, da imajo Nemci na jugu in na vshodu Evrope posebno kulturno in civilizatorno nalogo višiti. Od naše strani moramo torej odločno izjaviti, da te dozdevne nemške misije dosti ni malo ne poznamo. Prosveta ne vrši se z germanizacijo, niti s publiki sistemi nemških filozofov, nego vrši se izključljivo na podlogi večnih resnic katoliške vere in nje oznanovale katoliške cerkve.

Katoliška cerkev, skrbna in zvesta varuhinja edino pravih verskih in moralno-socialnih načel, je revnemu človeštvu varno zavetje, v kojem je mir, napredek in bratoljubje. Kdor v tem zavetju biva, ni mu treba iskati resnice, on lahko vse svoje moči posveti v prid človeštvu po zapovedi kriščanske ljubezni. Drugi nimajo te prednosti. Iskajoč resnico, le rado zabredejo v omahljiva načela ter njih moči se razkrojijo. Recite! kaj dobrega so storili ubozemu človeštvu brezverni modrijani, frasoni, vse skrivne družbe, ves tabor Luciferov? Ali jim ne veljajo v polnej meri značilne besede Kristove: „Po njih sadu jih boste spoznali!“ Če je torej Kristus naša luč in razsviljenje, središče našega žitja in bitja, čemu, uprašani, bi se od Njega oddaljevali? Saj druge luči, družega središča itak ne bi izumili; vsi, tudi najsilnejši dušni napori v tem oziru so brezuspešni, in revnemu človeštvu, kakor skušnja uči, na kvar in v pogubo. Göthe piše: „Naj se človeški duh še tako popolnoje, nad kulturo kristjanstva, kakoršna se razodeva v „evangeliju“ se nikdar ne vspne. In to je izmej človeških svedoceb, rekel bi, svedočba nad vse svedočbe.“

Kdor ne veruje človeku, Bogu in dogmatiki, naj veruje zgodovini! Občna povestnica, ki marsikako dušno revo, marsikacega prekanljivca v zvezde kuje, prezira katoliške cerkve svetnike, prave dušne velikane, ki so v blagor človeštva neizmerno dobrega storili. Pa ni čudo! Človek mesen ne pojme, kar je iz duhá. Zgodovina je jasna ter ne slepi, le ljudje, ki jo pišejo in tolmačijo, so tenni, jednostranski in lažnjivi.

LISTEK.

Jurjevičevo potovanje.

Znano vam je, da so pokopali mojega očeta „Jurija s pušo“, ki je tako pogostoma potoval s svojim metrom. Žal, da tega i svoje puše ni meni zapustil. Posluževati se moram zato svojega kolovrata, če hočem kolovratiti po svetu, kterega se moram vedno dotikati. Ker govore, da bomo imeli tabor v Gorici, namenil sem se vgnjezditi v predalih „Soča“, nadeja se, da je gospod urednik toliko usmiljen, da me ne zapodi na cesto, kajti v gostilni ne morem stanovati, ker je goriški Slovenci še nimajo. Tu pa ne mislim na male gostilne, katere omenim pozneje.

Gotovo stejadovedni, kak utis je napravilo vaše mesto na-me! Rad bi ustregel vašoj radovednosti. Osmimo velikonočno stopil sem v Kranjčovo gostilno, kjer je imel „Sokol“ svoj drugi občni zbor. Gotovo poznate vsi krčmarja, tistega Tomaža, ki vam je streigel pri domačih zabavah v Marzinijevi dvorani. Pri tej priložnosti seznanil sem se tudi z malim, nizke postave, trgovcem in mojstrom oblek, kterega lahoni radi njegovega imena in rodoljubja milujejo z besedo: „povero“. Pokažimo jim, dragi Slovenci, da mi narajamo v Gorici iz „Poverajev“ Bogataje ter hodimo si naročevati obleke k njemu, namesto k kakim judežem, katerim je le na tem, da nas bi popolnoma izmolzli. Seznanil sem se tudi z vrlim možakom, narodnjakom, g. Fonom, ki sprejme izdelovanje klobukov za goriškega „Sokola“ po nizki ceni. Da ne bodo izdelovali samo sokolovskih klobukov in da bodo imeli

Katoliška cerkev stoji, napreduje in zmaga. Se more li danes o kateri koli drugi cerkvi ali veri to reči? Nikakor! Pred našimi očmi spolnujajo se pro-roške besede Boga — človeka; „Omnis plantatio, quam non plantavit Pater meus caelstis, eradicabitur.“

Izvestno! Jedaa sama vera je prava, ker jedna je resnica. Svoboda v veri je nezmislil Verska tolerancija mora sicer biti ter je neobhodno potrebna, ali hrepenenje po resnici, širjenje resnice ne da se zatreti.

Res je sicer: tudi peklo napreduje in širi svojo oblast. Boj teme proti luči, hudiča in njegovih zemeljskih privržencev proti Bogu je bil vedno srdit ter rase v onej meri, v kateri človeštvo napreduje, pa tudi v meri, v kateri se bliža konec zlodejemu gospodarstvu na zemlji. Kakor pa mora resnica in pravica nad lažjo in krivico zmagovati, tako je Božjemu duhu usojeno, da nad zlim gospoduje, dasi se včasih nasprotno dozdeva.

Znano je, koliko se je v neizmernem svojem sru trudil v teku dolgih stoletij ves ogromni Luciferov tabor, da bi potlačil, uničil in zatrl Kristovo cerkev. Toda zastoj so bile vse nakane. In kakor je bilo, tako bo vselej.

Bratje! Kristova cerkev je božja ustanova. Sam njen dobrotni ustanovnik ji je slovesno obljubil, da jo sovražne sile ne zmagajo. In res, Njegov nebeški Oče čuva jo kakor punčico svojega očesa ter je koj odzačetka na sveti vse tako uravnal, da le njej služi v čast in slavo. Jasno je torej in gotovo, da, če se bi v njo zaletali, razbili se bi. Naj se torej nikdo ne vara. Katoliške cerkve okleavimo se kakor dobri otroci svoje matere, ona badi nam rešilna in tolažilna zvezda vodnica; ona naše sidro po razburjenih valovih življenja. In to tembolj, ker imamo s katoliško cerkvijo v marsičem enako osodo in slično poklic. Katoliška cerkev trpi, slovanstvo tudi; katoliška cerkev se bojuje za pravico in resnico, slovanstvo v obče tudi; katoliška cerkev je oznanovalka mira in sprave, slovanstvo tudi; katoliška cerkev ima sijajno prihodnost na Balkanu, na vshodu Evrope in v Aziji, slovanstvo tudi; katoliška cerkev ima zakletih sovragov, slovanstvo tudi; katoliške cerkvi proti frasonstvu, slovanstvu tudi; katoliška cerkev zmaga, slovanstvo tudi; Slovanstvo naj torej s katoliško cerkvijo stoji in pade in nih-

več sprememb v svojih izdelkih, kupujmo Slovenci v obilem številu klobuke pri njem!

Ker sem navajen piti vino po nižji ceni, nego je pri Tomažu ostavil sem njegovo gostilno in ple-soče sokole ter sem šel v kavarno. Iskal sem slovenske kavarne po vsem mestu. Po dolgem iskanji pridem na trg svetega An'ona. Zgubivši vse upanje, da najdem, kar sem tako željno iskal, stopim v tamošnjo kavarno z napisom „Alla fortuna“, misleč, to je kaka harpuna, s katero bi nas Lahoni radi usmrtili — pa zmotil sem se, gospodar je poštena slovenska duša in mi je prav prijazno postregel. Le škoda, da ima tak napis namesto slovenskega ter da ni va bolj pripraven kraj in da Slovenci rajši drugod nego pri njem trosijo svoj denar.

Tako sem z ozirom na okoljščine še dosti prijetno preživel prvi večer v Gorici, a še bolj mi je ugajala rač, kajti „Pri zvezdi“, na „Starem trgu“, katera je nekda svetila lahomom, zdaj pa blišči Slo-vencem spal sem tako dobro in dolgo, kakor ne vem kdaj pred. Prebudivši se, pograbilim se z obema za lase in se zamislim — ni čudo, ker se v Gorici tako dobro spi, da tudi „Sloga“ spi. Pa kaj čemo, potrpeti moramo ž njo, ker je — ženska — saj vemo, da ženske rade spe in da si puste zjutra še kavo na posteljo donášati, da se bolj predramijo. Kava budi človeka — kaj bi pa našo Slogo budilo?

Ko se oblečem, grem pogledat po mestu, stopim v tabakarno na „Starem trgu“, kjer so seznanim z vnetim narodnjakom, g. Preselnom, kateri prodaja tudi vse pisarske potrebščine in svetilaice. Takoj sva sklenila prijateljstvo in si obljubila o priložnosti izlet. Poslovivši se od njega, idem po mestu, kjer sem marsikaj videl, kar me je v srce peklo — Znano mi

če ne ruši in ne trgaj predrzno, kar je Bog sam zavezal in tako čudovito združil.

Bratje! s pomočjo narodnosti je bil sovražnik nakanil Kristovo cerkev ugonobiti in z nje pomočjo naj ona zmaga. Vzbujena narodnost pa ne bodi Slovanom to, kar je bila drugim narodom, namreč: upor, tatvina in bogokletstvo, nego ona bodi nam le ponovljeno pobratimstvo, ki se je bilo v teku časa po več nemilih nezgodah zrušilo, ohladilo, pozabilo; narodnost bodi nam le zaželeno sredstvo, s kojim hrepenimo po idealih, s kojim si vzajemno pomagamo ter pomagati prizadevamo vesoljnemu človeštvu. Vsega tega pa ne moremo prav doseči, ako ne v zvezi s katoliško cerkvijo. Zatorej vskljkimno brez strahu, brez obzirov, krupko in soglasno: Živela katoliška cerkev, živelo slovanstvo!

Slavnost jugoslovanska.

(Konec.)

Govorili so še v imenu Slovakov Svetozar Hurban, v imenu Srbov dr. Muačević, v imenu vseučilišča rektor Smičiklas, v imenu Dalmacije conte dr. Vojnović, v imenu mesta Osjeka dr. Neuman, potem dr. Rački in dr. Marković, ki je s srčnim občutkom prečital krasno pesen, zloženo vladiki na čast, in konečno Ivan Hribar, ki je vladiki s kratkimi besedami napil kot vrednomu sledbeniku svetih blagovestnikov Cirila in Metoda. Vsakemu govorniku odgovarjal je vladika v daljšem govoru. Porocavalec pravi: Predaleč bi vodilo, ko bi hotel navajati vse odgovore in bojim se, da bi mi ne bilo ni približno mogoče citovati jih tako, da bi ne izgubili one notranje vrednosti, katera je lastna vsem govorom slavnega Djakovskega vladike. Le dveh omenim naj kratko. Dr. Neumanu odgovoril je vladika, da mu je bila blaginja njegovega rojstnega mesta Osjeka vedno pri srci. Ako je večjo pozornost obračal do Zagreba, storil je to le iz višjega imena, ker je bil prepričan, da mora vsak narod imeti središče, čegar razvoj mora pospeševati vsak posameznik. To središče je za Hrvatsko

je, da je precej slovenskih prodajalcev v Gorici, slovenski napisi nad prodajalnicami so pa bele vrane.

Ker ostanem v Gorici, bom s časom tukajšnje „čuke“ in „jastrebe“ do dobrega spoznal in presejal, pa tudi v „Soči“ omenil, da bodo Slovenci vedeli, kedo je njih krvi in njim prijatelj, da bodo le k' tem zahajali, drugih pa se ogibali, kakor se vsak pameten in previden človek svojih nasprotnikov in sovražnikov varuje in ogiblje. Na svidenje!

Jurjevič.

Pepček in Pepica.

Novelata.

(Češki spisal Josip Kajetan Tyl; poslovenil Vlastinil).

Novelata? Hotel sem za prav napisati; „Novelata po najnovjšem načinu“ — a ker imam srce mehko kakor jagnje, izpustil sem pridovek, da bi koga ne razjezil. Bal sem se namroč, da bi se kdo ne domišljal, da s tem merim na ktero izmed poslednjih i tedaj najnovjših novelet v našem slovstvu, in gorje mi, ako bi ta „kdo“ bil sam pisatelj podobnih drobtin! Preden bi se nadejal, imel bi ga kakor pijavko za vratom in, ako bi mož sicer ne bil „strahopetec“, uvedel bi me vsekako kakor glavno osebo v svoj naj-novejši izdelek. Bog obvari!

Ljubezni bralec bi vsekako ne postopal tako zló z menoj, in to radi tega, da bi ne delal sramote svojemu davno in drago pridobljenemu pridevku; a njemu tudi morebiti ni do tega, vrežem li svojo novelato po najnovjšem ali po najstarejšem kroji. Ljubezni bralec ni trdoglavi kritikus, kateri gleda bolj na ime nego na stvar — tre prohe ter slastno per-

Zagreb. Napredek Zagreba je ob jednem napredek cele domovine in bode se blagodejno čutil po vseh ostalih hrvatskih mestih, tedaj tudi v Osjeku.*)

Ivanu Hribarju pa je odgovoril vladika v daljšem prekrasnem govoru, v katerem je naglašal, da je isto tako, kakor vera, tudi jezik in ker je jezik običejje narodnosti, tudi narodnost od Boga. Vsak narod, da ima sveto dolžnost čuvati svoj jezik kot najdražji zaklad in zato da se Slovani ne smejo nikdar odreči onih pravic, katere so njihovemu jeziku v službi božje prisodili slovesno Rimski papeži. Oa da nikdar ne bode opustil potezati se za te pravice in da bode še letos vedel povedati o tej zadevi svoje mnenje v Zagrebu, na Dunaji in v Rimu. Na to naglašal je zopet ljubezen do slovenskega naroda ter prosil navzoče Slovence sporočiti doma, kako neizrekljivo radost občuti v arci, da se ga narod slovenski tako jako spominja.

Po tem govoru poslovil se je vladika in s tem bil je končan slavnostni obed.

Gostje razšli so se sedaj deloma po parku in po ulicah Djakovskih na sprehod, deloma pa so se zbirali po sobah vladškega dvorca, da so pogovoro o utisih ravno kar preživljenih dogodkov.

Ob osmih zbrali so se v velikej dvorani k večerji zopet vsi oni gostje, ki niso še odpotovali. Tamburaški zbor bogoslovcev sviral je mej večerjo razne hrvatske in slovenske komade. Mej poslednjimi sta veliko navdušenost izvala: „Naprej!“ in „Po jeziku“. Ob devetih poslovil so se vladika od svojih gostov, zahvalivši so jim še jedenkrat za izkazano mu ljubav; družba pa je ostala krog mize še do najdaljše ure, katera je mej raznimi napitnicami približala se kaj hitro.

Ko je goste drugoga jutra zbudil dnevni svit, opazili so, da imajo za vožnjo domu pričakovati najlepšega pomladnega dne. Ni oblaciča ni bilo na modrem nebesu; po drevju in grmovju vladškega parka pa so radostno popevale drobne tičice. Ker jim pred ni bilo mogoče ogledati si podrobno velečastne cerkve Strosmajerjeve, zbrali se Slovenci ter podali se skupno v cerkev. Pomljivo ogledali so prekrasne slike, katerih večina izvedena je po načrtu vladike samega, in s tožnim srcem podali so se v katacombe pod cerkvijo, v katerih počivajo dosedanja vladike bosenskiromski in kjer je veliki sedanji vladika odbral prostor tudi že zase. Vsem nudajala je srca iskrena želja, da bi ta prostor dolgo ostal prazen.

O polu devetih šli so posloviti se od vladike. Kljub naporom prejšnjega dne, našli so čilega in vedrega. Preljubezujio jih je vsprojel, zahvalil se jim zopet za udeležbo pri slavnostih in jih prosil še jedenkrat, naj slovenskemu narodu naznanijo zahvalo njegovo na tolikih dokazih ljubezni in spoštovanja in potem z rosnimi očmi poslovil se od njih objemši in poljubivši vsacega posamičnika. Tudi slovenskim zastopnikom stopile so solze v oči, ko so zapuščali sobo vladikino; tolažili so se le z nado, da bodo njegovo obličje v kratkem mogli zopet

*) Naj bi si te besede dobro zapomnili oni, ki — kadar je treba za „Narodni dom“ kaj darovati — tako radi naglašajo, da bode to poslopje le v korist Ljubljani in ne celemu narodu. Pis.

živa jedro, a se pri tem huduje, da imajo ničvredne lupine. Ljubeznivi češki bralec bode imel opraviti edino z noveleto. A kaj je noveleta? Saj mu do sedaj tega še nikdo ni povedal. Novoleta je skrčena novela — je nekaj, a vendar ni nič, je ulomek iz popolne povesti; je igrača pisatelja, kateri nima veselja do dela; je trenutna misel brez dolgega premišljevanja in zapletanja; je obraz nekoliko duš v priličnem ali osodepolnem srečanju; je — najbolj prometena misel v potu delajočih in za hitro napolnenje svojega časopisa skrbečih žurnalistov.

To je noveleta!
Ima li biti iz tega noveleta po najnovejšem kroji, pokropi se najprej malo nedolžne krvi, opere se potem v potoku gorkih solz, usuši se na jutranji zarji ali na jasnem mesecu, zavije se v melanholičen plašč, zveže se z lanenim pasom in pristavi se k njej za stražo po nekoliko: „Ah, ah, ah!“

To je noveleta po najnovejšem načinu!

Ima li biti iz tega češka noveleta po najnovejšem načinu, ni treba nič drugega, nego francozki ali nemški misliti, pisati kakor naši kratkoumni stariši niso pisali — nevkretno in neprijetno, skratka: pisati ali ta in tam krpati z nalovljenimi besedami, da bi češko slovnico pri tem zabolela glava in da bi narodni naš jezik iz strahu zlezal za ognjišče. To je češka noveleta! — I jaz se v nji poskusim in potrudim se, da bi za najlepšimi vzori preveč ne zaostal.

I.

Na Ultavi ni bilo več drsalnice, i upali smo, da kmalu shranimo zemske suknje. Bilo je devetnajstega sušca. Vsako dete v Pragi ve, kaj pomenja, ako rečem devetnajstega sušca, a če ne vé, pogledi k častitim oo. kapucinom na Jožefov trg! Glej kolibe sè

videti ko bode s hrvatskimi hodočastniki potoval v Rim. (Kar se je tudi zgodilo.)

Lepo je sijalo sonce, ko so se vozili iz Djakovca proti Osjeku. Čutili je bilo, da se urava probuja iz zimskega spanja. A niso se menili za ono, kar se je godilo krog njih; srca bila so jim tako polna. Polna občudovanja do moža, od katerega so se ravnokar poslovili, in polna nade do boljše bodočnosti slovanstva.

Narod Slovanski, največi narod, ki se zaveda, da kljub največjim zaprekom tako časti svoje veljavne može in slavi njih zasluge, nikdar ne more propasti.

Politični razgled.

Državni zbor je pričel razpravljati proračun. Slovenski poslanci so se lepo sporazumeli, da bode govoril vsak o enem predmetu, kakor lani. Bog daj, da bi tudi letos slišali od njih takako pretresajoče govore, kot preteklo leto! Poslanec Šuklje je odbran, da bode ob splošnej razpravi glavni govornik za proračun. Najhuje proti proračunu govoril je mladočeški poslanec dr. Gregr. Od vseh dosedanjih govorov proti vladi, prodril je njegov najglobekeje. Imel bode gotovo posledice, ker šel je vladi v obraz in skozi okno med ljudstvo, kjer bode osobito v čeških pokrajinah vzbujal glasen odmev. In to je menda dr. Gregru bil glavni smoter. Pokazal pa je s tem, da mu o-pozicije bolj prija nego dosledno pritrjevanje in zatajevanje samega sebe.

Telegram „Sl. Nar.“ od 19. t. m.: Šuklje kot generalni govornik desnice svoj čez 1 in pol ure trajajoči sijajni govor končal. Govor formalno in meriterično krasen in dovršen; uspeh velikansk. Govor pri mnogih točkah od cele desnice odobran. Govornik na konci od vseh desniških delegacij živahno pozdravljan. Utis tudi pri levici očividni, Čestitati si sme slovenska delegacija, da ima tako govorniško silo v svoji sredini.

Vlada si mnogo prizadeva, da pridobila Poljake za nameravano obdačenje žg a, katero bi bilo Poljski na škodo. Preteklo soboto pozval je cesar podpredsednika poljskega kluba k sebi, da mu je prigovarjal, naj se Poljci udajo in glasujejo za dotično vladino predlogo, da ne nastane radi tega politični prevrat. Uspeh cesarjevega pregovarjanja še ni znan.

Lahom se je v vroči Afriki ohladila kri. Pred letom so jim bili Abisinci pobili okoli 400 vojakov. Bili so zarad tega tako razgreti, da so sklenili se maščevati in so jeseni poslali 26 tisoč vojakov nad Abisince. Okoli pol leta so jih ondot gledali, a bojevati se niso upali ž

sladčicami in koše z piruhi! To je radost! Od rana do večera mrgole tú čete boja željnih dečkov, kateri s pobarvanimi jajci med seboj marijo svojo moč: ostri in ploščati konce jajcev je danes njihovo geslo. Od rana do večera vrté se tod lepe opravljena dekleta, oziroma umite služkinje, a pred njimi, za njimi, okoli njih letajo pražnje oblečeni pomagaci. Od jutra do večera spreha se tod pol Praga, da bi videla, i da bi jo drugi videli. To je shod svetega Jožefa in prvi pomladanski praznik.

Kakó krasen dan v praškem životu — poln velikanskih spominov! I do neba vpijoča nehvaležnost pisateljska je, da ga do sedaj niti v naših časopisih niso dostojno oslavili. Fildovačka, Štrožok — oni jim diše, o katerem prestarji lahko napišejo pol strani ir ni jih sram, opevati ktero begunjo s pesniškimi kiticami; devetnajstega sušca pa kakor bi niti na svetu ne bilo! I vendar je uprav ta slavnost najpoetičnejša celega leta. Zima je odšla, pomlad se budi, briše si oči in gleda iz modrih oblakov na zemljo. To i Pražani vedó in hvaležni slavé začetek vspomladi. Kako se silijo precej za rana v božjo hišo! Le da jih človek pogleda, mora se ganiti k pobožnosti in za njimi vstopiti. Staro, mlado — lepo, grdo, vse je v prazničnej obleki in s praznično dušo. Radi velike množice ni niti mogoče, vrti se v cerkev, pred durmi stoji pod širnim nebom, a kakor ščit vsega občinstvu stoji za njimi prazniška dvojica — Pepček in Pepica.

II.

Pepček je krojaški pomagač, a po naravi svojji človek, kakor iz perja gibčnega telesa, d. brega srca. niti kuretnini bi ne škodoval, da ne rečem bližjemu. Zraven pa je pravičen in rečen; i modri ponedeljek ima samo jedenkrat na teden, a še takrat bolj po vo-

njimi. Ker so spoznali, da nič ne opravijo, začeli so se te dni domu vračati. To dela za Italijo neprijeten utis in bode slabo upljivalo na vlado.

Sedanji nemški cesar je obžalovanja vreden človek; uže par let ga muči huda bolezen, rak v gerlu. Lani so mu večkrat izrezavali iz grla gobe; pozneje so mu izrezali iz hrustaneca krhelj in mu od zvonaj vdeli v sapnik srebrno cev, ker ni mogla več sapa skozi dušnik v usta — torej ni čuda, da mož vsled tolikih muk obnemore. Poslednja poročila o njegovem zdravju so taka, da moramo vsaki dan biti pripravljeni na vest, da je Nemčija zopet izgubila cesarja.

Domače in razne vesti.

Slovenska čitalnica v Gorici bo v nedeljo dne 29. aprila svečano obhajala petindvajsetletnico svojega obstoja z veliko besedo. Spored: 1. Ouvertura, svira vojaški orkester. — 2. Pobratimija, vgl. And. Förster za moški zbor in samospiev. — 3. Slavnostni govor. — 4. Kdo je mar? vglasbil Dr. Benjamin Ipavec za moški zbor, tenor bariton-solo in orkester. — 6. „Oznanja zvon nam veliko noč“ vglasbil Fr. Abt, poje ženski zbor s spremljevanjem na glasoviru. — 7. „Vence Vodnikovih in na njega zloženih pesnij“ zložil Anton Förster za moški zbor, četverspeve, sopran in alt z orkestrom. — 8. „Ženski jok“, vesela igra v enem dejanji posl. Val. Mandelo. — Po besedi plos v dvorani, na vrtu pa, oziroma v spodnji dvoranici slavnostni banket. —

Pri besedi in plesu bo sviral vojaški orkester; pri petji pa bodo uljudno sodelovali tudi pevci drugih bližnjih čitalnic.

Za banket oglasiti se je tistim, ki se ga žele vdeležiti, pri čitalničnem čuvaji, vsaj do prihodnjega četrtka. — Couvert, brez pijače, za osebo 1 gl. — Začetek besedi točno ob 8. uri zvečer.

Preuljudno so vabljeni k tej izrodni slavnosti vsa narodna društva. Naj bi vsaj vse čitalnice na Goriškem pri tej priliki pokazale svojo sestitno ljubezen do naše s tem, da jo počaste po svojih zastopih. Odbor.

Ljudsko šolstvo na Goriškem. Leta 1886/7 je bilo na Goriškem 209 javnih ljudskih šol, in sicer: 103 enorazrednic (14 italijanskih, 89 slovenskih), 37 dvorazrednic (18 ital., 19 slov.), 11 tro-rzrednic (9 ital., 2 slov.), 12 štirirazrednic (6 ital., 5 slov.), 4 petrazrednice (3 ital. in 1 ital.-slov.-nemška), 2 šestrazrednici (1 ital. in 1 ital.-slov.-nemška), 41 šol za silo (3 ital., 38 slov.)

Teh je bilo: v tolminskem okraji 41, v goriški okolici 68, v sožanskem okraji 35, v gradiščanskem okraji 58 in v mestu Gorice 7.

Vrh omenjenih je bilo še zasebnih šol: 3 nemške, 8 italijanskih in 1 slovenska. 209 javnih ljudskih šol je štelo 329 razredov.

Vse mladine 6—14 leta dolžne v šolo hoditi je bilo 35.286, od ktere je hodilo v šolo 30.109. Brez

lji drugov, ničesa ne po svoji lastni. Ne vabi ga niti vrček nuselskega niti prijateljski „prepir.“

Jedina njegova zabava je nedoljsko češko gledišče. Tu je zumerom videti gori, od koder prši blagoslov, in mora se reči, da Pepček, kakor tih človek je sicer, vendar v gledišči napravlja mnogo ropota. Njegovi suhi i nekoliko široki roci ste v gledišči podobni gibčnemu muhalniku, in radost je gledati ga tedaj. Oči mu zaiskré, obrvi se ma vzdignejo, nosnice raztegnene, in obraz zagori. V takovem trenutku je Pepček bolj človek nego krojaški pomočnik. I privoščiti mu moramo to tem bolj, ker ne greši proti nobenemu zakonu.

III.

Pepica služi v novo vstanovljeni pekariji — pol-nolica, kakor prava Čehinja. Kupce, ali uprav blago, odpravlja kakor na kolesih, nikdar ne da preveč, a vendar vsak rad pri njej kupuje. Mnogo lastnostij ima in vse lepe. Najlepša je gotovo njen stud do lenobe. Niti minute ne zamudi. Ako nima komu kaj prodajati, ne stisne se v kot, ne lenuši in ne drema temveč brž se loti čitanja, i ne pretrpela bi celi dan za gromadami prest in kolačev, ako bi ne ime-la pod košaro berila — a nota bene: berila češkega Ali ničesa o Lepotici, ničesa o Krasnej. Mladi gospodič prestarjev je takov norček, da kupuje vse češke knjige; od njega dobiva tedaj (toda le pol roko) Klaurenove povesti i Zabavno biblijoteko. Nekdaj do-bila je i „Čestnica“ v roko. Pri tem se jej je pa godilo, kakor nekterim recensentom, kateri ga niso razumeli — s tem jedinim razločkom, da je ona priznavala, tešé se z modrimi besedami: „Ni čuda; saj v njem ni niti cele vrstice — sami kosovi so.“

nauka ostalo je torej 4177 otrok, med katerimi je bilo: 811 bolehnih, 1699 čez uro daleč od šole, 952 nerazvitih in 287 takih, ki so jih zavoljo tesnih sob ni moglo sprejeti v šolo. Torej je bilo 2928 otrok, ki ni hodilo v šolo radi nemarnosti.

Od 29.752 otrok, ki so hodili v domače ljudske šole, je hodilo: 1. leto 4995, 2.: 4834, 3.: 4672, 4.: 4814, 5.: 3962, 6.: 3345, 7.: 2233 in 8. leto 1397. Razvidno je torej, da od 5. šol. leta počenjajo otroci močno šolo popuščati in da 8. leto še polovica otrok ne hodi v šolo. bodisi, da pričnejo prekasno hoditi v šolo; bodisi da je več šol, ki ne obstajajo še 8 let.

Povprek je hodilo 85% otrok v šolo, in sicer na Tolminskem 71%, v okolici goriški 87%, na Krasu 95%, v Furlaniji 88% in v Gorici 78%. Da stoji tolminski okraj na zadnji stopinji, je več vzrokov — 1. je ta okraj zelo obsežen, meri 181 milij, skoraj 1/3 cele dežele; 2. je več selišč oddaljenih od vsake šole, katera se ne da skupiti, da bi bilo zadostno število otrok za eno šolo; 3. presele se cele družine za čredo na planine, kjer imajo v letu po 2 ali 3 bivališča, ter le po zimi bivajo po dolinah.

Učiteljskega osebja je bilo 205 učiteljev z 41 duhovniki kot pomočnimi učitelji, 106 učiteljic in 54 učiteljice za ročna dela.

Že zopet Piedimonte. Judovski list „Corriere“ se jezi, da je županstvo v Podgori zavrnilo neko dopisnico, poslano s podpisom Seppenhofer do nekega G. B. a Piedimonte. Ni res, da je županstvo zavrnilo dopisnico, ampak občinski obhodnik je isto dopisnico na pošto nazaj dal z izgovorom, da on pozna osebo, kateri je dopisnica namenjena, a vasi Piedimonte, da ne pozna, ker on je s Podgore. Drugi dan dobi obhodnik zopet dopisnico z napisom v Podgori, katero je tudi pošteno oddal. Prav je imel obhodnik, da je prvo dopisnico zavrnil, tako naj bi vsak zavrnil list s takim napisom, ker s tem bi rešil čast poštene slovenske Podgore. Podgora.

Vinorejsko in sadjerejsko društva za Brda imelo je preteklo nedeljo popoldne svoj letni občni zbor v Števerjanu, v prostorih „Katol. bralnega društva“. Zborovanja so je vdeležilo nad štirideset posestnikov, med temi tudi tamkajšnji vikar č. g. Anton Gregorič in učitelj Janez Jug. Podpredsednik g. Figel Andrej posestnik iz St. Mavra, pozdravil je navzoče gospode in posestnike mesto izgovorjenega predsednika g. Konrada pl. Fabris-a. Pred točkami pozval je občni zbor k nazdravu presvitemu cesarju in zahvalil visokemu ministerstvu za dotedaj podeljeno podporo. Zbor zaključil naudušen trktrkati živio. Nato prečita podpredsednik poročilo društvenog delovanja, ki je bilo s pohvalo sprejeto. Mel prelogi zboru, bil je sprejet, da se še v tem letu priredi vinska razstava v Brdih. Predlog, da bi se društvo ne zvalo „Brsko vinorejsko društvo“, ampak „Števerjansko vinorejsko društvo“, prepusti se novemu odboru v pretres, da se pri prihodnjem občnem zboru odloči. Sledilo je volitev predsednika in odbora. Za predsednika bi je z vslikom izvoljen Figel Andrej, posest. iz St. Mavra. Branil se je provzeti ta častni pozval, a ker je videl to želja vseh društvenikov, prevzel je predsedništvo, ter prosil, naj ga novi odbor po mogočasti podpira. V odbor so bili izvoljeni: Č. g. Gregorič Anton, vikar; Jug Janez, učitelj; Makuc Stefan, Vogrič Jože, Pintar Jože in Terčič Boštijan. Predsednik zahvalil so je še društvenikom, ki so se zborovanja udeležili, ter zbor zaključil. Po dokončanem občnem zboru pridružili so se k zborovalcem tudi domači pevci in pevkinje pod vodstvom J. Mariniča, ki so pri dobri vinski kapljici peli več narodnih pesni prav dobro. Med petjem slišale so se tudi razne napitnice, tako da je bila lepa narodna veselica.

Razvidno je torej, da so naši Brici na dobri poti vsestranskega napredka na kateri jim Bog pomoz!

Nasledki zapeljive ljubezni. Neki častnik, nadporočnik tukajšnjih topničarjev, imel je ljubico, neko služabnico g. E. de T. Ta je zvedela, da je njeni ljubi tudi v druge gospodičine zaljubljen. Prešlo soboto večer prosi služabnica svoje gospodarje, naj ji dovoli iti v gledališče, kar ji privole. Pred odhodom vzame gospodarjev revolver, in gre po noči k stanovanju g. častnika, ki je imel svojo sobo v pritličnih, služabnici gotovo dobro znanih prostorih. Gotovo je tudi vedela, da je častnik že spal, ker je razbila steklo v oknu in na častnika trikrat vstrelila ter ga v roko tako poškodovala, da mu jo bodo morali odrezati; prestrelila mu je žile. Služabnica je hitro zginila, kakor se govori, v deročo Sočo.

V Tolminu ustanovilo se je že pred 8 meseci Ciril-Metodovo društvo — najpotrebnejše in najkoristnejše med vsem, kar jih že v Tolminu obstaja. Žal, da je spalo z naravo vred čez zimo trdno spanje, a hvala bogu, da pod snežno odejo ni zaspalo, ampak se s pomladjo vred vzbudilo. Č. g. dekanu — previdnemu možu — in č. predsedniku gre hvala za to. Sklical je pred kratkim odborovo sejo, pri kateri so se sklepale in sklenile za društvo jako važne in koristne zadeve. Udnina od posameznih članov, katerih je že doberšao število, se sedaj pridno pobira in gotovo bom imel v kratkem priložnost poročati Ti, dra-

ga Soča, da se je lepa svota odposlala na glavno vodstvu društveno. S spoštovanjem udani —i—

Vabilo. Podružnica sv. Cirila in Metoda v Zilski Bistrici bo imela občni zbor v nedeljo 22. aprila 1888 ob 4. uri popoldne na Vratah v gostilni pri „Neuwirth-u“ po tem le dnevnem redu: 1. Pozdrav prvomestnika. 2. Deklamacija: „Junakova smrt.“ 3. Na pol resen govor. 4. Deklamacija: „Delavcu.“ 5. Slučajni govori in nasveti. Vsi udje družbe sv. Cirila in Metoda in oni, ki želijo jej pristopiti, se uljudno prosijo, naj bi ta občni zbor v obilnem številu počastili. Načelnštvo.

Vabilo na LXXX. odborovo skupščino „Matice Slovenke“ v sredo 25. aprila 1888. I. ob 5. uri popoldne v Matičini hiši na Kongresnem trgu št. 7. Dnevni red: 1. Potenje zapisnikov o LXXIX. odborovi seji in o XXIII. rednem velikem zboru. 2. Naznanila predsedništva. 3. Volitev predsednika, njegovih namestnikov, blagajnika, pregledovalca društvenih računov, ključarjev in overovalcev društvenih zapisnikov. 4. Volitev odborovih odsekov. 5. Sklepanje o letošnjih knjigah. 6. Tajnikovo poročilo. 7. Posameznosti. V Ljubljani 17. aprila 1888. Josip Marn, predsednik.

Iz Rima se brzojavlja: Da je papež vsprejel romarje hrvatske pod vodstvom Strossmayerjevim, vzbudilo je splošno presenečenje. Državni tajnik je vedel, da bodo gospode v Pešti nemilo zadelo, ako hode Strossmayer predstavil Hrvat sv. očetu. V Pešti so namreč želeli, da bi Strossmayer ne dobil zadoščenja, da bi se njegove cerkveno politične ideje v avdienci papeževi priznale pred vsem katoliškim svetom, in gospode Madjari so si bili toliko kakor gotovi, da se bodo v Vatikanu ravnali tako, kakor oni žele. „Osservatore“ je tudi že pisal, da se za hrvatskih romarjev avdienco pričakuje nadškof zagrebški, kardinal Mihalović. A upliv Strossmayerjev pri Vatikanu bil je močnejši, nego veleposlanika grofa Paara. Osobe, potezajoče se za vladiko Djakovskega spominale so papeža na zasluge Strossmayerjeve za konkordat s Črnogoro, novo katoliško škofijo v Biri in za vse Slovane. Ako se mu torej slovesni vsprojam odreče, razžaljeni bodo vsi, ki ga časte in ljubije. Lev XIII. uvaževal je to in v avdienci jako laskavo vsprejel romarje hrvatske pod vodstvom Strossmayerjevim. Kardinalu Mihaloviću na to novico ni preostajalo nič drugega, nego naznaniti, da je obolel. Seveda bolezen ni nevarna, ponesrečena avdienca pri papeži šinila mu je v ude, kar hote pa kmalu odleglo. O vsprejemu samem se piše iz Rima: Papež prišel v dvorano, spremljan po svojem dvoru in 8 kardinalih ter vsprejet z navdušenimi „živio!“ Prisotni so bili tudi drugi Slovani, med njimi kojeginjji Sapieha in Sangusko. Vladika Strossmayer pozdravi papeža v navdušenem govoru, četa Vojnović pa prečita addresso, ki je papeža ganila. Papež pozdravi Hrvat kot sinove sv. Petra, rekoč, da nič ne more ločiti Hrvatov in drugih Slovanov z njegovo ljubeznijo. Hrvat z vsemi drugimi Slovani, katere on toli ljubi, postavil je pod okrilje sv. Cirila in Metoda. Potem vršilo se je poljubovanje roke in noge. Papež, ki je bil izredno ljubezniv in dobre volje, pogovarjal se je pri tem s Strossmayerjem, drugimi škofi in z Vojnovićem, potem pa podelil svoj blagoslov in odšel m.j živio-klici. Pred Vatikanom pričakovali so slovanski romarji Strossmayerja in mu priredili burao ovacij.

Preštempljane marke. Zbiranje preštempljanih ali porabljenih mark postaja v današnjih dneh, kakor znano, čedalje živabnejši, da ne rečem, strastno. Neverjetno je skoraj, kako ogromni zneski se dajajo v ta namen in pridobivajo. Ne le forint, temuč stotaki pnujajo se včasih za to ali uno za amenito staro marko. Tako n. pr. plačuje se pisemska marka otoka sv. Mauricioja od l. 1850 že na neverjetno veliko ceno! Po Frauozkom so zbirke, ki štejejo na 10.000 in še več raznih mark, koje se cenijo na 50 do 100.000 gld. V Parizu samem je 150 taci zbirke mark: pri nekterih je na stotine oseb, ki se pečajo le s čiščenjem, sortiranjem in številjenjem mark v razne verste evropskih in družih držav.

So pa tu pa tam družbo, kakor je to pri nas na Dunaji, ki spravljajo in zbirajo razne take preštempljane marke in jih potem prodajajo, dotični denar pa obračajo v blagi vzvišeni namen, namreč v odkupovanje in reševanje poganskih otročičev ter v pomoč Evropejcev, ki se s tem trudijo in žrtvujejo. Kaj se dela in kako da se godi z poganskimi otročiči, zlasti po Kitajskem, vé ves svet. Število vsakoltnih otročijih amarov stavi se samo v mestu Peking-u na 20 do 30.000! Koliko dobrega se tedaj doseže z odkupovanjem za človečanstvo, oziroma za pridobitev poganov h kerstu in omiki, pač ni mogoče povedati in je nepopisljivo! Omenjeno naj bo memogrede, da kineška in semtertje tudi turška gospoda uporabljata take marke za tapeciranje sob!

Za Austrijo vodi tako zbirko č. g. F. Beatus, tajnik v o. kr. sirotišnici na Dunaji.

Sprejme se pa sledeče, vsake pisemske marke poštnih in navadnih listnic, kakor tudi zavitki (Couverts) z vtisnjeno marko: posebno dobre in obrabljane stare marke, Avstrijskih pisemskih mark so nar-

bolj veljavne one od l. 1850, 1851, 1859, 1861 in 1863, enako veljavo imajo zavitki (Couverts) z utisnjeno staro marko in marko časopisov, več ko mogoče stare, tako n. pr. Merkur (2 kr.) zelene, Merkur (6 kr.) rumene in Merkur (30 kr.), ruđeče barve, i. t. d. Mnogo cenjene so dalje razne marke levanta (soldi) telegrafne marke, kakor tudi vse druge večje ali manjše vrednosti do 20 kr. in višje. Posebno drage so včasih marke tujih držav, n. pr. San Marino, Island, Rumelije, Bulgarije, Srbije, Bosnije, Turčije, Norvegije, Švice itd., naj si bodo že marke na zavitkih, marke križnih zavitkov, poštna in telegrafna ali druge. Ravno isto velja tudi o markah različnih držav Azije, Afrike, Amerike, Australije.

Marke pisem naj bodo, kolikor mogoče, čiste in cele. Zavitki, križni zavitki, poštna karte in druge, katerim je marka vtisnjena ali ponatisnjena, pusté naj se celi, t. j. marka se jim naj ne izreže, če pa tega ni mogoče, pusti naj se precej prostora okoli marke. Marke le prilepljene uaj se odlepijo, skrbi naj se pa, da se jim zobki ali robi ne steržejo ali odstrižejo, ker drugače niso za rabo. Najložje in najboljše so marke odlepijo, če se dotični papir na nasprotni strani omoči z gorko vodo.

Veliki zbirki na Dunaji v pomoč spravlja in zbira marke č. g. Karol Čigon, vikar v Temnici na Goriškem, (zadnja pošta Kostanjevica na Krasu). Priporoča se torej p. n. č. g. duhovskega in svetnega staná, kakor sploh človekoljubom, v blagovoljno podporo. Veliki zakladi (naj se mi ne jemlje v zlo izraz) mark dobé se semtertje pri enem ali drugemu, v Comptoirih, kakor v privatnih hišah. Marsikdo ima znanje v tujih državah in krajih, —prosi se torej za pomoč. Dandanes, ko framasoni, nihilisti, socialisti in judje za svoje namene — pač gotovo ne človečanske — vse kriplje in neustrašeno delajo, naj bi pa katoličan zaostal?! Nikakor ne! Človekoljubje in omika tirja podporo v rešenje ubogih bračev. Brez pomena na prvi pogled in vendar izdatno volika je ravno podpora z markami.

Nabrane marke olagovolé naj se pošiljati imenovanemu gosp. vselej Franco, dobro zapečatane in zaradi poštnine, kolikor mogoče v večjem številu. Sortiranje mark po državah ni ravno potrebno, to dopolnjuje zbiratelj sam.

Predragi prijatelji, p. n. čestiti znanci in sorojaki!

Znano Vam je, da in zakaj sem pričel trgovino s pisarniško robo in nekaterimi knjigami. Lahko si mislite, da imam ob začetku tega novega podjetja temveč težav premagati, ker imam ob enem opraviti tudi še smrtnim sovražnikom, ki mi je zažugal, da hoče moji trgovini vničiti, če tudi bi ga stalo nekoliko tisočev. — No, s tisoči mu jaz ne morem zoperstati, a upam mu pa zoperstati s čim boljšim nego je denar — z Vami, predragimi prijatelji, p. n. čestiti znanci in sorojaki in pa še stanovitim svojim prizadevanjem, če Vsegamogočni podeli blagoslov svoj, zoperstal bom in napredoval še svojim podjetjem.

Z ozirom na te okoliščine, predragi prijatelji, znanci in sorojaki, gotovo ne boste zabavali od mene, da bi zniževal cene po nasprotnikovih, ker me hoče na ta način uničiti, marveč mi boste dobrohotno še prizanesljivi, če bi se kedaj pripetilo (saj promou-gokrat spodleti v tem oziru tudi najbolj voščemu trgovcu) da Vam ne bi z blagom ali ceno prav povoljno vslužil, ker lahko ste, uvorjeni da s prisluzkom nikdar ne bom podpiral Vaših nasprotnikov in sovražnikov.

Kadar dobro založim prodajalnico, objavil bom imenik in cenik, a zdaj imam dovolj založeno še le s pisarniško robo, najbolj pa z raznovrstnimi zavitki in škatlami (mapami in kasetami) za pisma, ki stanejo: zavitki za 10 pisem od 8 do 35 kr., škatle za 25 ali 50 pisem pa od 25 kr. do 2 gl. 35 kr.

Priskrbel bom kmalu vse, po čimur se bodo povpraševalo; kar kdo pri meni prvič ne dobi, dobil bo drugič.

Vse si bom prizadjal, da Vam, predragi prijatelji, p. n. čestiti znanci in sorojaki po mogočosti in poštno vatrežem.

Z odličnim spoštovanjem,
V Gorici 20. dne aprila 1888.

Gašpar Likar,
trgovec.

„SLOVANSKI SVET,“

slovenski časopis, ki izhaja dne 10. in 25. vsakega meseca na 16. velikih straneh, objavlja politične članke in spise kulturne vsebine, kakoršni so za našo in sedanjo dobo, zlasti avstrijskim Slovanom, jako potrebni in važni. Priobčuje prevode slovanskih del, dopise iz slovanskih dežel in držav, vesti, dogodke in slovansko književnost. Cene je nenavadno nizke.

„Slovenski Svet“ stoji za celo leto 8 gld., za pol leta 4 gld. 50 kr., za četrt leta 75 kr. Naročna se pošilja upravništru „Narodne Tiskarne“ v Ljubljani.

Izdajatelj: Fran Podgornik.

Bicikli in tricikli iz prvih angleških tovarov
H. Bock-a na Dunaji, III. Hauptstrasse št. 72.
Ceniki se dopošiljajo brezplačno.

Št. 10.

RAZGLAS.

Dne 30. aprila t. l. bode v Lokvi javna dražba v oddajo poprave jednega dela skladovne ceste od Lokve proti Bazovici.

Načrti in dražbeni pogoji so v pregled pri cestnem odborniku g. Anton Muhi v Lokvi.

CESTNI ODBOR V SEŽANI

18. aprila 1888.

Načelnik.

Franca „čisti hitro in gotovo.“
professor Karl pl. Braun na Dunaji.
Jožefa ne uzrokuje nikakih težav
professor pl. Bamberger na Dunaji.
Grenki „dela bolj uspešno, ko
druge grenke vode.“
Vrelec Professor Leidesdorf na Dunaji.

Zahteva naj se vedno in razločno: **FRANCA JOŽEFA GRENKI VRELEC.** Zaloge povsod. V Gorici: lekar gosp. Cristofolletti, in A. Seppenhofer. Razpošilja se iz Budapešte.

Črnilo od Rich. Gaertnerja,
ki naredi čvilje svetle.

ne da bi jih bilo treba s ščetjo vglajati in ostanejo svetli tudi v mokrem. Uradno je preiskavano in potrjeno, da usnju ni škodljivo in da je najboljšje med sedanjimi mazili.

Vpeljano je pri vojaki.
Gledati je na varstveno znamenje. Napravil ga tovarna Rich. Gaertner na Dunaji, Giselastr. 4, Part.

Steklenica velja 50 kr.; s pošto naročeni velja ta 2 steklenici 1 gl. 30 kr., 6 steklenic 3 gl. 12 kr., 12 steklenic 4 gl. 80 kr. V Gorici se dobi pri E. Gentileju v gosposkih ulicah št. 10.

Čudovite kapljice

sv. Antona Padovanskega

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedi, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najrdovratnije želodčne bolezni. Prav izvrstno vstrezajo zoper hemorojde, proti boleznim na jetrih in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mesečnih nadležnostih, zoper beli tok, božast, zoper bitje srca ter čistijo pokvarjeno kri. One ne pregujajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajejo se v vseh glavnih lekarnicah na svetu; za naročbe in pošiljave pa edino v lekar-nici Cristofolletti v Gorici, v Trstu v lekarni C. Zanetti in G. B. Rovis in v lekarni Alla Ma-donna v Korminu. Ena steklenica stane 30 novcev.

MARIJACELJSKE KAPLJICE

so izvrstno zdravilo za vse želodčne bolezni; nepresegljivo zdravilo so ob slabej slasti do jedi, slabem vduhu, napenjanju, kislem zadržovanju, zvišanju po trebuhu, prehlajenju želodca, zgagi, nabiranju skamenelca, za odpravo preobilne žleme, bledice, gnjusl in riganja, glavobola od želodca, želodčevega krča, je proti otrjenju in zagati, preobjedi in prenapitju, glistam, boleznim na vranici, jetrah in zlati žili.

Cena male steklenice z naznanilom vporabe je 35, večje pa 60 kr. Osrednja razpošiljavnica je v Kromerizah.

Marijaceljske kapljice niso skrivano zdravilo. Njih sostanski deli so naznanjeni na listku o njih vporabi.

Prave Marijaceljske kaplje se dobo skorej v vseh lekarnah v ovičku z rudčo znamko zgorne podobe zalepljenem.

V Gorici jih imajo lekarni Gironcoli, Cristofolletti, Kürner in Pontoni; v Sežani pa Philip Ritschel.

Krajevni in potovalni lexikon (Orts- und Reise Lexikon) Avstro-Ogerske,

izdelala

Josip pl. Kendler in Leop. Siller.

Krajevni in potovalni leksikon obseza vse avstro-ogerske kraje ter železnične, pošne, parobrodne in brzojavne postaje s zaznamovanjem železničnih in parobrodskih podjetij; zaradi tega je za vsacega neobhodno potrebna knjiga.

Krajevni in potovalni leksikon sestavljen na podlagi današnjih prometnih razmer, je visoke pomenljivosti za c. kr. vojake in vojaške oradnike, ker je v njem navedena natančna lega vsacega kraja v Avstro-Ogerski. — Dalje je tudi važen za pošne, železniške in brzojavne uradnike.

Krajevni in potovalni leksikon je posebne vrednosti za vsacega odvetnika, bilježnika, sodnijskega uradnika itd., ker je pri vsacem kraju povedano politiško in sodnijsko uvrščenje, kakor tudi za vsakega graščinskega oskrbnika, tovarnarja, potovalca, izvoznika in uvoznika itd., in to zaradi tega, ker je pri vsakem kraju, navedena pošta, železnica, oziroma bližnja pošta in železnična postaja.

Krajevni in potovalni leksikon izide v 30 zvezkih po 30 kr. ali subskripcijska cena za celo delo a. v. gl. 7.— ter se dobiva v vseh knjigotržnicah ali pa pri založniku Leop. Siller-ju, Dunaj I., Grünnergasse I.

Tekoče zlato, tekoče srebro,

s katerim vsakdo lahko pozlati ali posrebrni okvire in lesene, rudene, papirnate, usnjate in vsakošnje reči, da so prav krasne in trajno svetle. 1 steklenica s čopičem se dobi za 1 gl.; 6 steklenic za 5 gl. s poštnim povzetjem pri S. FEITH-U v Brnu na Moravskem.

Razpis dražbe.

Dne 6. maja 1888 ob 4. uri popoldne oddalo se bode v gostilni J. Hočevarja v Štanjelu po očitni dražbi zidanje društvene kleti. Stroški so preudarjeni na gl. 3971.45. — Dotični načrt in preudarek je razviden pri predsedniku vinorejskega društva (v Štanjelskem gradu) od danes naprej slehern dan. Podjetnik položi 10 od sto varščine.

Odbor vinorejskega društva v Štanjelu
dne 19. aprila 1888.

Želodčne bolezni hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izlčkov itd. itd., ki se oznanjajo in priporočajo občinstvu z visoko letošimi besedami, ni drugega ko prevarr, pogosto še škodljiva. Samo jeruzalemski balzam, uže davno znan po svoji priprosti sestavi in po oživljalni svoji moči na želodčne živece, si je pridobil prednost pred vsemi drugimi do zdaj znanimi pomočmi, kar potrjuje njegova razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškoga rabarbara, korenike, ki je sploh znana po svojem pravnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerednega prebavljanja. Zato se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gnjusl, riganju, zabasanju, hemorojdalnim težavam; pomaga tudi proti zlatenici, glistam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni G. B. Pontoni v Gorici.
V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A. Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.

MARTIN POVERAJ,
civilski in vojaški krojač.

BOGATA ZALOGA VSAKOVRSSTNEGA SUKNA

ter

izdelanih suknenih oblek

in sicer po naslednjih cenah:

spomladanske in letne obleke od gl. 8 napej	
„ „ jopiče „ „	4.50 „
„ „ hlače „ „	2.50 „
„ „ sukuje „ „	9.— „
salonska obleka „ „	25.— „
obleke za deklice in dečke „ „	1.30 „
plašči za dom in za dež „ „	9.— „

Naročila se po želji izveršujejo po najnovejšem kroj za vsak stan in po pošteni ceni.

Uzoreci se pošiljajo po zahtevanju na ogled.

V Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

KMETOVALEC

jo edini slovenski, gospodarski list s podobami, ki izhaja dvakrat na mesec na celi poli. In prinaša poljedelsko, živinarsko, vinarsko in drugo članke, gospodarsko novice ter daje naročnikom svojim dobre gospodarske svete. „Kmetovalec“ stoji na leto 2 gl., za gg. učitelje in knjižnico ljudskih šol pa le 1 gl. Naročniki, ki vstopijo med letom, dobe vse izište številke tistega letnika.

KMETOVALEC.

VRTNAR

je list s podobami, ki prinaša sadjarsko in sploh vrtnarske članke in izhaja dvakrat na mesec. „Vrtnarja“ dobe naročniki „Kmetovalca“ zastojni.

Na drobno in na debelo.

Jožef Culot

v Gorici v Raštelji;

obilna in mnogovrstna zaloga norimberških, galanterijskih, malih reči in igrač.

Največi izbor blaga za raznoščke (havzirarje) kramarje, čevljarje in krojače, potem molkov, svetih podob, roženkrance itd.; priporoča svojo veliko zalogo **ures** ali lepotičij, tapicerij, olupčovalnega papirja kakor tudi zlato in sreberne podlega za **mrtvaške truge** po fabričnih cenah, veliko zalogo sveč in veliko zalogo čevljev vsake sorte za male in velike cene in može itd.

POSEBNOST

VRTNA SEMENA

vsako vrste in gotove dobrote.

Cene tako nizke, da se ni bati tekmovanja.

Na debelo — na drobno.